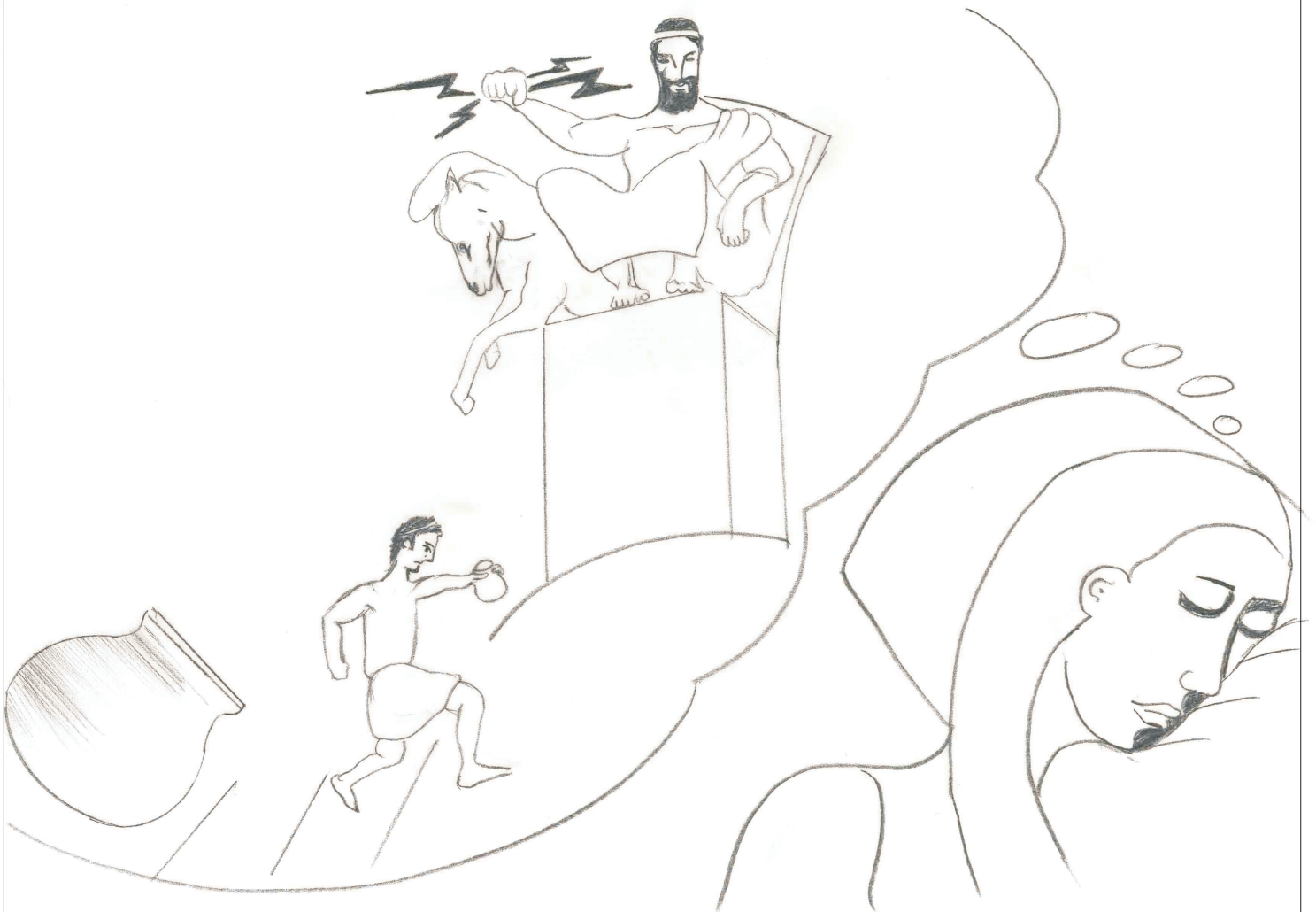

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΦΑΓΗΤΟΥ

...Ήταν μια μέρα του φθινοπώρου που ξυπνήσαμε όλοι ξημερώματα από τις φωνές της κυράς.

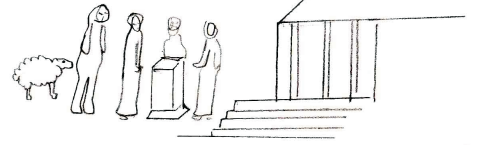
Όχι πως τις άλλες μέρες σηκωνόμασταν αργότερα! Πρώτοι εμείς οι δούλοι του σπιτιού κάθε πρωί ανάβαμε τις φουφούδες, κουβαλούσαμε το νερό, κι ετοιμάζαμε το πρωινό.

Έτρεξαν οι δούλες στο γυναικωνίτη κι ύστερα μαθεύτηκε σε όλο το σπίτι πως η κυρά είδε όνειρο τρομερό: το γιο της, το μικρό τον Κοιλαρίωνα, μέσα σ' ένα πιθάρι να κλέβει αμβροσία απ' το παλάτι των θεών και να τον κυνηγάει ο κεραυνός του Δία!

Και τώρα τι θα κάνουμε;

Τι θα κάνουμε; Μα τι άλλο;
Θυσία στους θεούς!

Θυσία! Θυσία!
Αντήχησε ολόκληρο το σπίτι.

Ωιμέ!

Τι έχεις πλατούλα μου να κουβαλήσεις!
Καημένα ποδαράκια μου!

ΩΙΜΕ!

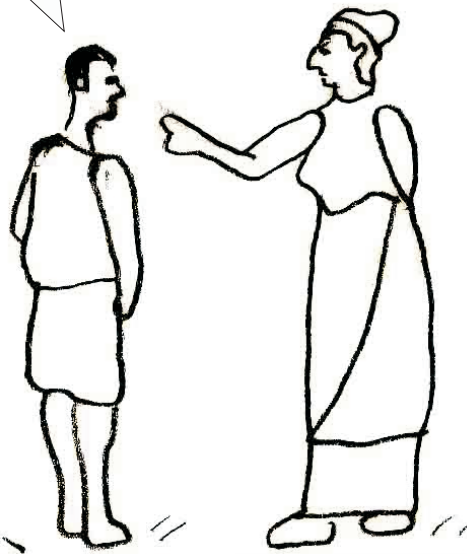

Δεν ήταν λίγος ο καιρός από τότε που είχαμε ανέβει στο βουνό φορτωμένοι στρώματα, μαξιλάρια και κάθε λογής κουζινικά, γιατί η κυρά είχε δει στον ύπνο της μια νύμφη του δάσους κι ετοίμασε θυσία στην εξοχή.

...Μα πριν προλάβω να αποσώσω τις σκέψεις μου ακούστηκε η φωνή της από το βάθος:

Ορίστε κυρά, στις προσταγές σου!

Λαιμαργίωνα! Λαιμαργίωναααααα!
Που είσαι; Κοιμάσαι ακόμη;

Πήγαινε γρήγορα στην Αγορά να βρεις το μάγειρο το Λιχουδίωνα. Πες του θα τον μισθώσουμε για την Τετάρτη, γιατί θα θυσιάσουμε στο ναό. Διαλέξτε ένα αρνί καλό και τροφαντό. Θα χρειαστούμε ακόμη ψωμί και ξερά σύκα και μελόψωμα. Να μην παραλείψει τίποτε. Να υπολογίσει την οικογένειά μας κι 8 ακόμη καλεσμένους, το σύνολο τουλάχιστον 20 άτομα.

Φύγε και γρήγορα!

...Κι από κείνη τη μέρα ως την Τετάρτη
διπλασιάστηκαν τα βάρη στους ώμους μου!

Την παραμονή, αναμπουμπούλα μεγάλη
επικρατούσε στο σπίτι.
Στην κουζίνα μάζευαν πιάτα, κύπελλα,
ψησταριές, κανάτες, μαχαίρια.

Ο μάγειρας ο Λιχουδίων
έδινε τις παραγγελίες:

Βάλτε το μέλι στη φωτιά να αραιώσει!
Πλάστε τα ψωμάκια μικρά και στρογγυλά!
και ΓΡΗΓΟΡΑ!!!

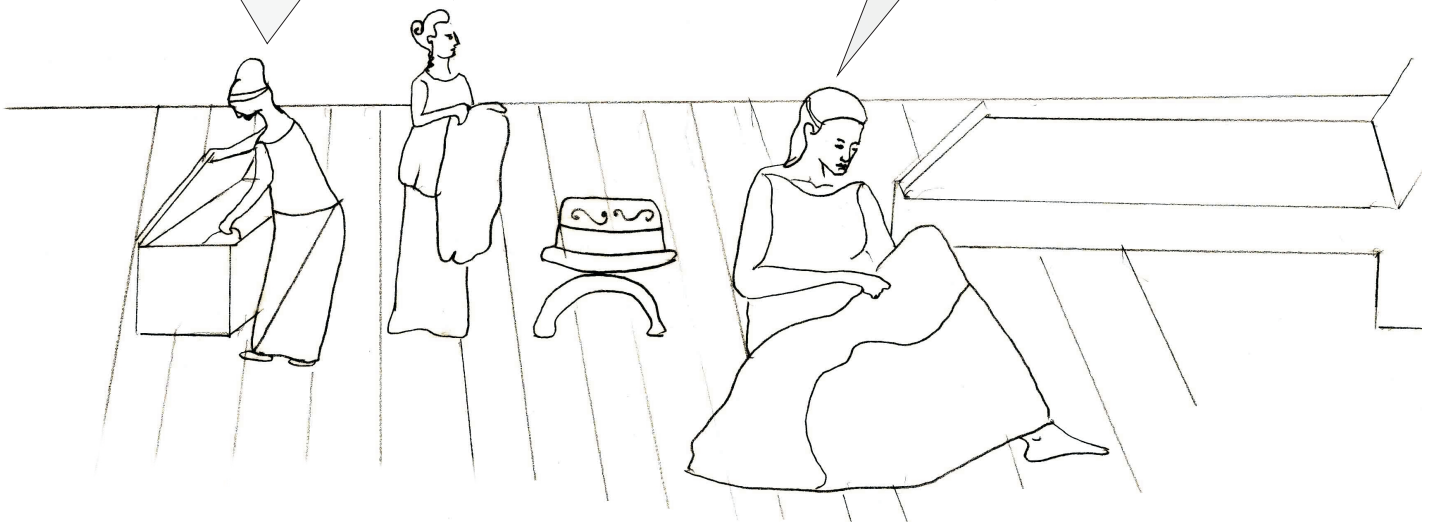

Στο γυναικωνίτη δίπλωναν στρωσίδια,
μαξιλάρια και κιλίμια.

Βιαστείτε κόρες δεν θα προλάβουμε!!!

Σου φέρνω το τελευταίο....

Έχει και μαξιλάρια εδώ!!!

...Στην αποθήκη γέμιζαν καλάθια με ελιές, αμύγδαλα και, αμφορείς με κρασί, βάζα με μέλι και τυρί...

Τ' αυτιά μου βούιζαν απ' τις παραγγελιές:

**Λαιμαργίωνα, φέρε μας νερό,
πήγαινε να ειδοποιήσεις τους γείτονες...**

**Λαιμαργίωνα πήρες
τα καλάθια με τα πιατικά;**

Λαιμαργίωνα;!!

..Εγώ βεβαίως προσπαθούσα να βρίσκομαι κοντά στην κουζίνα για να ξεκλέβω κανένα μεζεδάκι ή να γλύφω τις χυτρούλες όπου έλιωναν το μέλι! Όταν έπεσε πια το σκοτάδι, ξάπλωσα με ανακούφιση στο κρεβάτι μου, ξεθεωμένος από τις δουλειές!

Το επόμενο πρωί, με το που ξημέρωσε αρχίσαμε το φόρτωμα. Δύο καημένοι γάιδαροι φορτώθηκαν τις προμήθειες και τ' απαραίτητα σκεύη. Για τη δική μου πλάτη κράτησαν τα στρωσίδια και τα κιλίμια. Κι έτσι ακολουθούσα στην ανηφόρα το μάγειρα, το Λιχουδίωνα, που μουρμούριζε διαρκώς...

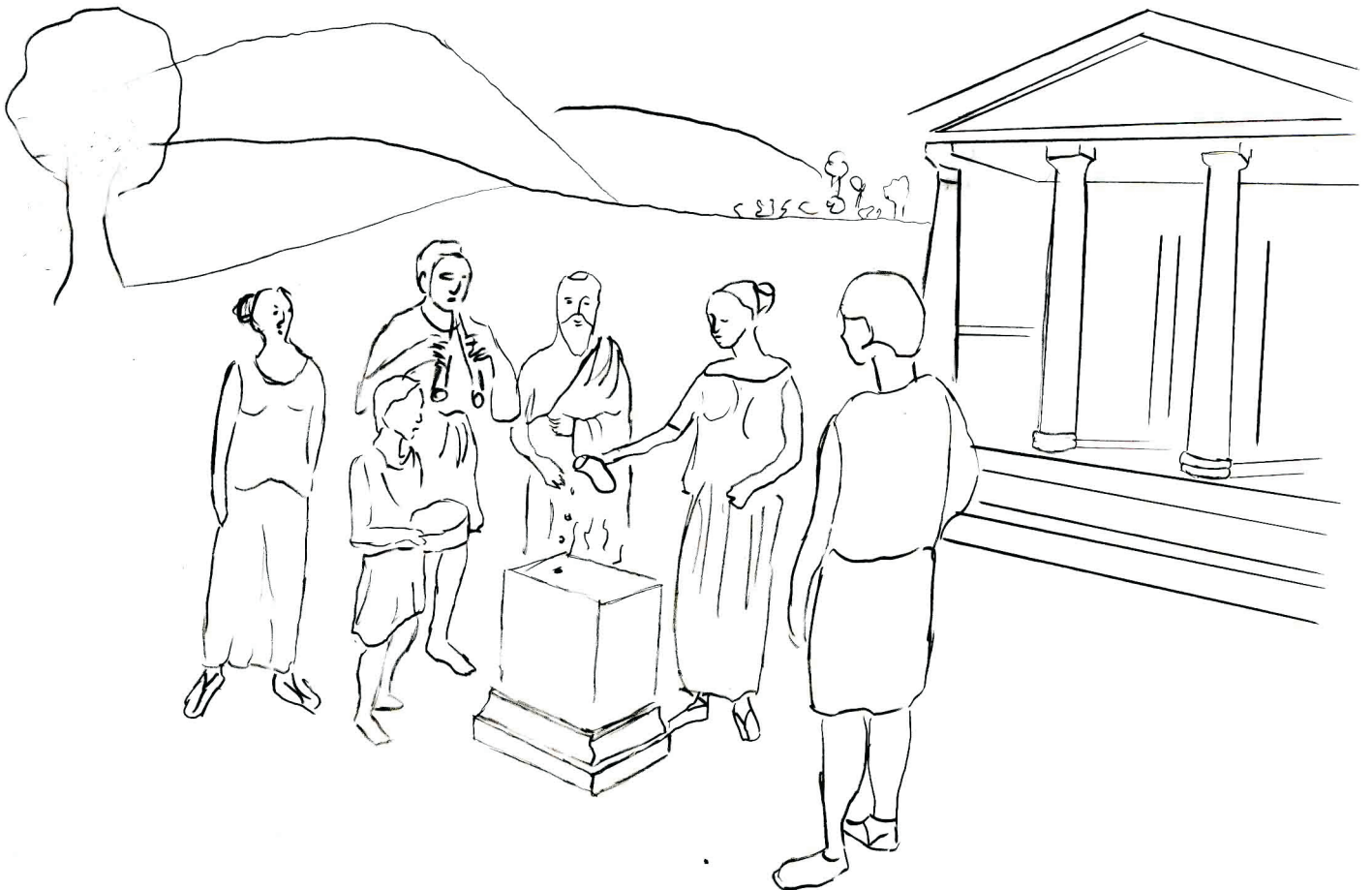
Πάλι ανηφόρες θα ανέβουμε;!!

Χάθηκε να κάνουν τη θυσία πάνω από την εστία του σπιτιού!
Θα με ξεκάνουν στο περπάτημα! Το βράδυ έχω συμπόσιο, γιορτή μεγάλη,
θα με περιμένει ο τραπεζοποιός κι οι δούλοι
κι έχω να δώσω οδηγίες πώς να ψηθεί το γουρουνόπουλο!!!
Ελπίζω να θυμήθηκαν και να έβαλαν τα πουλιά σε λάδι και τυρί!!!

...Κι έτσι πότε με γκρίνιες και πότε με τα γέλια των γυναικών που ακολουθούσαν πιο πίσω, φτάσαμε στο ναό.

Ευθύς ο Λιχουδίωνας ξέχασε τη μουρμούρα και πήρε επίσημο ύφος για ν' αρχίσει η θυσία. Του πήγαμε τα θυμιατήρια και τις πιατέλες. Σωπάσαμε όλοι και πλησιάσαμε το βωμό. Το καημένο το αρνί λες κι είχε καταλάβει τι το περίμενε, βέλαζε κι αρνιόταν να κουνηθεί από τη θέση του. Ο Λιχουδίωνας όμως το έπιασε με τρόπο και το θυσίασε. Μοίρασε τα κομμάτια κι άφησε λίγα στο βωμό να τσικνιστούν για την ευχαρίστηση των θεών.

Εγώ, τρίβοντας την κοιλίτσα μου, έτρεξα με τα υπόλοιπα στη σχάρα. Ήδη μύριζα την τσίκνα του ψημένου κρέατος κι ήλπιζα να περισσέψει κανένα κομματάκι και για μας!

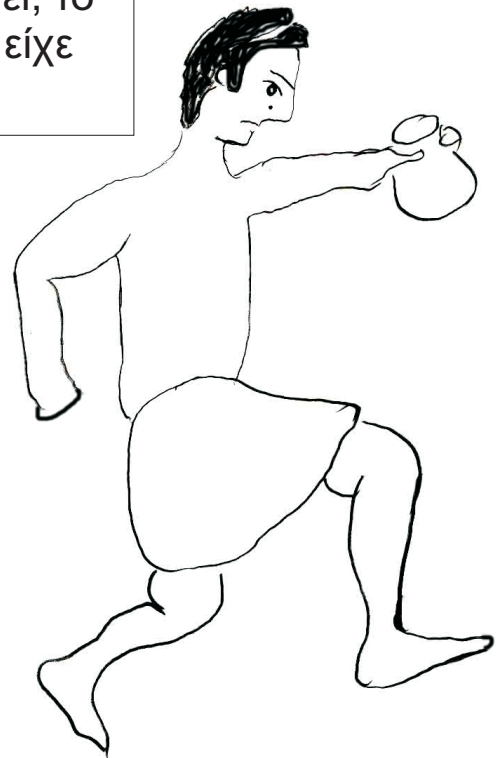
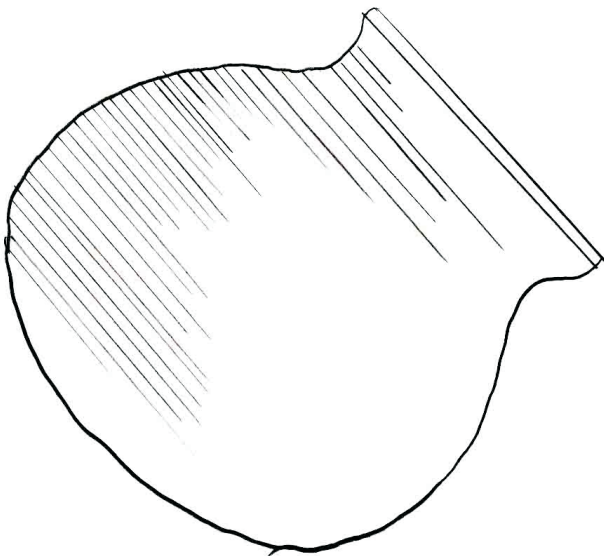
Οι υπόλοιποι είχαν στρώσει ήδη τα στρώματα και άλλοι ξαπλωμένοι, άλλοι στα πόδια, κάθονταν όλοι μαζί, γυναίκες και άντρες, μιας και η περίπτωση επέτρεπε μια τέτοια εξαίρεση. Γελούσαν κι έκαναν σπονδές στους θεούς χύνοντας κρασί στο χώμα. Οι πιο πεινασμένοι καταβρόχθιζαν ήδη τυριά, αυγά κι ελιές μαζί με το ψωμί. Μόλις τα κρέατα βγήκαν από τις σχάρες, σερβιρίστηκαν μαζί με σάλτσες ευφραίνοντας των ουρανίσκο και τη διάθεση όλων. Κι ήταν τόσο το κέφι, που οι αφεντάδες μας πρόσφεραν και σε μας κομμάτια, όχι αξιοκαταφρόνητα.

Και πριν προλάβει το ψητό να φτάσει στο στομάχι και αχ θεοί ποιος ξέρει τότε θα το ξαναδοκιμάζαμε!- μπήκανε τα τραγήματα στη μέση: μελόψωμα, αμύγδαλα, καρύδια, ξερά σύκα και χουρμάδες.

Τότε εξηγήθηκε πραγματικά κατά τη γνώμη μου και το όνειρο της κυράς, γιατί την ησυχία που ακολούθησε τη γλυκιά ώρα της πέψης, τη δέκοψαν τα κλάματα του Κοιλαρίωνα. Τον βρήκαμε σφηνωμένο στο πιθαράκι με το μέλι να κολλάει ολόκληρος και να μην μπορεί να βγει, το μέλι να του τρέχει από τα αυτιά, τόσο που είχε καταπιεί!

Έτσι τέλος καλό, όλα καλά, τα μαζέψαμε για το δρόμο της επιστροφής. Κι εγώ, καθώς κατέβαινα φορτωμένος με τις γλυκές γεύσεις ακόμη στο στόμα μου, δεν μπορούσα παρά να θυμάμαι κάποια σοφά λόγια που είχα ακούσει ένα βράδυ σε συμπόσιο του κυρίου μου:

Αρχή και ρίζα παντός αγαθού η της γαστρός ηδονή!*

* αρχή και ρίζα κάθε καλού η ευχαρίστηση του στομαχιού!